

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 207/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Jurajom Berčom, advokátska kancelária, Zimná 59, Spišská Nová Ves, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ECdo 139/2014 z 27. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 ECdo 139/2014 z 27. januára 2015.

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 73/2008 zo 17. apríla 2009 bol sťažovateľ uznaný vinným z pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Zároveň týmto rozsudkom bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť poškodenému sumu v sume 29 874,53 € (900 000 Sk).

Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie. Uznesením sp. zn. 1 T 73/2008 zo 4. mája 2009 okresný súd vzal na vedomie späťvzatie odvolania zo strany sťažovateľa.

Uznesením sp. zn. 8 To/52/2009 z 22. júla 2009 Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu.

Na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 73/2008 začal poškodený v procesnom postavení oprávneného voči sťažovateľovi exekučné konanie vedené na exekútorskom úrade [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. EX 2/2009, kde sa domáhal vymoženia istiny 29 874,53 € s príslušenstvom.

Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 To 52/2009, ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu, podal sťažovateľ dovolanie. O tomto dovolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 9. novembra 2011, v ktorom konštatoval, že právoplatným uznesením krajského súdu z 22. júla 2009 a uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 73/08 zo 4. mája 2009, ktorým okresný súd vzal na vedomie späťvzatia odvolania sťažovateľa, bol porušený zákon v ustanovení § 316 ods. 1 a § 312 ods. 4 Trestného poriadku. Tým istým rozsudkom najvyšší súd citované rozhodnutia zrušil a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. Zároveň najvyšší súd zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce.

Podľa názoru sťažovateľa na základe rozsudku najvyššieho súdu okrem iného „*stratil právoplatnosť aj rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 1T/73/08 zo dňa 17.4.2009, ktorý bol exekučným titulom v exekučnom konaní vedenom v prospech oprávneného*“, v dôsledku čoho podal sťažovateľ na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie, a to z dôvodu, že je neprípustná. Okresný súd uznesením z 24. februára 2012 sp. zn. 1 Er 295/2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a rozhodol, že exekúciu zastavuje.

Na základe odvolania oprávneného krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE 407/2012 z 30. apríla 2013 uznesenie prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie „*odôvodnil v podstate tým, že za rozhodujúci považoval stav, ktorý bol daný v čase jeho rozhodovania, pričom poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už bol exekučný titul (rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 17.4.2009 sp. zn. 1T 73/2008) opätovne perfektný, pretože o odvolaní sťažovateľa proti tomu rozsudku medzitým Krajský súd v Košiciach rozhodol dňa 24.9.2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 8To 4/2012 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 1T/73/08, ktorý bol exekučným titulom, tak nadobudol právoplatnosť až dňa 24.9.2012.*“.

Proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2013 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 ECdo 139/2014 z 27. januára 2015 rozhodol tak, že dovolanie zamietol, pričom v podstatnom poukázal na rozhodnutie a odôvodnenie uznesenia krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade ide o exekučné konanie, ktoré začalo pred tým, ako v súčasnosti „*právoplatný exekučný titul nadobudol právoplatnosť*“, čo sťažovateľ hodnotí ako „*taký zásah do jeho majetkovej sféry, ktorý je neprípustný*“.

Sťažovateľ tvrdí, že „*aj keď v čase rozhodovania odvolacieho súdu už skutočne bol exekučný titul spôsobilým exekučným titulom, bol spôsobilý na to, aby na jeho základe podal oprávnený návrh na začatie exekúcie, nie na to, aby na jeho základe sa viedla*

exekúcia už od roku 2009. Tento exekučný titul nikdy nebude spôsobilý na to, aby sa na jeho základe viedla exekúcia od roku 2009. Uvedené platí aj preto, že pôvodne sa exekučné konanie začalo nielen na základe Rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, ale práve v spojení s Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8 To 52/2009 zo dňa 22.7.2009, ktoré bolo Najvyšším súdom zrušené.“

Poukazujúc na skutočnosť, že najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 3 Tdo 44/2011 z 9. novembra 2011 okrem iného zrušil aj „ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad“, sa sťažovateľ domnieva, že medzi takéto zrušené rozhodnutia „patrí aj rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod 1Er/295/2009, ktorým bolo v roku 2009 udelené poverenie pre súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] na vykonanie exekúcie z exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 1T/73/08 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/52/2009. Takto zrušené poverenie na vykonanie exekúcie nenadobudne znova právoplatnosť bez ďalšieho tým, že odvolací súd 24.9.2012 zamietol odvolanie sťažovateľa voči rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 1T/73/08.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že „Uznesením Najvyššieho súdu SR p. zn. 2ECdo 139/2014 zo dňa 27.1.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 15CoE 407/2012 zo dňa 30.4.2013 boli porušené jeho základné ľudské práva - právo súdnu ochranu, garantovaného mu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd z Ríma zo dňa 4.11.1950.“

Sťažovateľ tiež navrhol zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu „s tým, že prikáže Krajskému súdu v Košiciach vec znova v primeranom rozsahu prerokovať a rozhodnúť“. Sťažovateľ tiež požadoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 3 000 €, čo odôvodnil poukázaním na skutočnosť, „že začaté exekučné konanie má vplyv do jeho majetkovej sféry, bol povinný strpieť zrážky z dôchodku, exekúciu prikázaním pohľadávky z iných príjmov, a to všetko aj v čase, v ktorom exekučné konanie nemalo byť vedené, keďže sa tak stalo v období pred 24.9.2012, kedy exekučný titul sa stal perfektným.

Časť vymáhanej sumy s príslušenstvom vymohol [REDAKOVANÉ] ešte do času, kým sa stal exekučný titul právoplatným, a zostatok vymáhanej istiny s príslušenstvom vo výške 15 009, € zložil sťažovateľ k rukám [REDAKOVANÉ] - súdneho exekútora ustanoveného za náhradníka odvolaného exekútora [REDAKOVANÉ].“.

Podaniami doručenými ústavnému súdu 27. mája 2016 a 3. novembra 2016 sťažovateľ predložil ústavnému súdu ďalšie listiny, ktoré navrhol pripojiť ako dôkazy. Obsahom týchto listín boli rozhodnutia súdov v iných veciach sťažovateľa, ktoré podľa jeho názoru súvisia s aktuálnym konaním ústavného súdu, ako aj listiny preukazujúce, že mu bol priznaný invalidný dôchodok, ako aj dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav sťažovateľa. K meritu sťažnostných námietok tieto listiny neobsahovali žiadne nové a významné skutočnosti, preto ich obsah ústavný súd podrobnejšie nerekapituluje.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých

nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatná časť argumentácie sťažovateľa sa týka tvrdenia o nezákonnosti prebiehajúcej exekúcie voči jeho osobe, ktorá mala byť podľa jeho názoru zastavená v dôsledku straty účinnosti exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa sp. zn. 1 T 73/2008 zo 17. apríla 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že aj keď v petite svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie jeho základných práv a práv napadnutým uznesením „v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 15 CoE 407/2012 zo dňa 30.4.2013“, jeho sťažnosť smeruje iba proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu. To je okrem obsahu sťažnostnej argumentácie zrejmé z označenia orgánu, proti ktorému sťažnosť smeruje v záhlaví sťažnosti, ako aj z druhého bodu sťažnostného petitu, v ktorom navrhuje zrušiť iba napádané uznesenia najvyššieho súdu. Sťažovateľ navyše ako prílohu sťažnosti rozhodnutie krajského súdu nepredložil.

Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa porušil jeho označené základné práva a práva tým, že sa dôsledne nevysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu možno ustáliť, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací vec nesprávne právne posúdil a v dôsledku toho nesprávne vo veci rozhodol [§ 241 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania súdu).

Najvyšší súd k dovolacím námietkam sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas povinný (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 239 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd sa obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to dovolací súd

skúmal, či v konaní nedošlo k vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, fi účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady konania uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. povinný nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súdoch nižších stupňov nevyskytol procesný nedostatok, ktorý by vykazoval znaky tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Ani vada tejto povahy nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Z obsahu dovolania vyplýva, že povinný v tomto opravnom prostriedku uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., teda že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa názoru dovolateľa odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď konštatoval, že v priebehu odvolacieho konania sa v dôsledku opätovného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach o odvolaní obžalovaného stal exekučný titul opätovne perfektným.

V zmysle § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

V zmysle § 154 ods. 1 O.s.p. je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

V zmysle § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Zásada uvedená v ustanovení § 154 ods. 1 O.s.p. znamená, že súd pri rozhodovaní veci je povinný prihliadať nielen ku skutkovým okolnostiam, ktoré tu boli v dobe začatia konania, ale tiež k okolnostiam, ktoré nastali počas konania až do vyhlásenia rozhodnutia, a že nesmie vziať do úvahy to, čo má nastať až po vyhlásení rozhodnutia, rovnako ako nemôže zohľadniť skutkové okolnosti, ku ktorým došlo v minulosti, ktoré však v dobe vyhlásenia rozhodnutia už nemajú význam. Je na súde, aby svoje rozhodnutia založil na aktuálnom skutkovom stave, t. j. skutkovom stave zistenom k okamžiku vyhlásenia rozhodnutia, pričom táto zásada platí aj pre odvolacie konanie. V exekučnom konaní sa táto zásada uplatní - ako vyplýva z povahy tohto konania - iba obmedzene, spravidla tam, kde exekučný súd vykonáva dokazovanie (o ktorý prípad ide v súdnej veci), alebo kde nie je uvedené, že rozhodujúcim okamžikom je doba, keď súdu došiel návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

Účelom opravného prostriedku a v súvislosti s jeho uplatnením aj účelom odvolacieho konania je zákonom predpísaným spôsobom dosiahnuť nápravu právnych alebo skutkových pochybení súdu prvého stupňa. V odvolacom konaní je druhostupňový súd limitovaný v možnostiach zasahovať do rozhodnutia súdu prvého stupňa, pričom tieto limity vyplývajú z podstaty neúplného apelačného systému. Odvolací súd je v rámci neúplnej apelácie viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (s výnimkami uvedenými v § 213 ods. 2 až 7 O.s.p.), pričom svoju pozornosť primárne zameriava na skúmanie vecnej správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutia v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní.

Za predpokladu zistenia vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa tento potvrdí, pričom ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. sa vo vzťahu k § 154 ods. 1 O.s.p. spravuje vzťahom špeciality. Aplikácia príkazu § 154 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu sa viaže na zohľadnenie skutkových okolností, ktoré vyšli najavo počas odvolacieho konania a zároveň môžu mať za následok zmenu alebo zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Inými slovami, pôjde o prípad zistenia takých nových skutočností, ktoré budú mať vplyv na posúdenie vecnej správnosti prvostupňového rozhodnutia preskúmaného v odvolacom konaní.

V súdnej veci súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil z dôvodu, že exekučný titul (rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 17. apríla 2009 sp. zn. 1 T 73/2008) stratil vykonateľnosť po tom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 9. novembra 2011 sp. zn. 3 Tdo 44/2011 okrem iného zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 22. júla 2009 sp. zn. 8 To 52/2009 (ktorým krajský súd zamietol odvolanie povinného proti exekučnému titulu) a prikázal Krajskému súdu v Košiciach, aby odvolanie povinného voči exekučnému titulu opätovne prerokoval a rozhodol o ňom.

Voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie podal oprávnený odvolanie. V odvolacom konaní vyšlo najavo, že o odvolaní povinného (voči exekučnému titulu) už Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením z 24. septembra 2012 sp. zn. 8 To 4/2012 tak, že odvolanie povinného zamietol, keďže bolo nedôvodné. Exekučný titul preto v čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní oprávneného proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie znovu nadobudol vykonateľnosť, stal sa perfektným exekučným titulom. Odvolací súd následne správne aplikoval zásadu uvedenú v § 154 ods. 1 O.s.p., keď pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy okolnosti, ktoré vyšli najavo počas odvolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa plne stotožňuje so záverom odvolacieho súdu o nevyhnutnosti zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie a o potrebe zamietnutia návrhu povinného na zastavenie exekúcie, keďže rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 17. apríla 2009 sp. zn. 1 T 73/2008 sa stal opäť spôsobilým podkladom pre výkon exekúcie.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie povinného ako nedôvodné zamietol. “

V citovanej časti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu najvyšší súd zaujal stanovisko k zásadnej dovolacej námietke a vychádzajúc z čiastkových záverov skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov a dovolanie odmietol.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto

názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa názoru ústavného súdu v namietanom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť všetkých dovolacích námietok sťažovateľa. Z dokazovania vykonaného krajským súdom nesporne vyplynulo (a túto skutočnosť nepopiera ani sťažovateľ), že v čase rozhodovania krajského súdu existoval účinný a vykonateľný exekučný titul v podobe trestného rozsudku okresného súdu, ktorý nebol v žiadnom zo svojich výrokov, a teda ani vo vzťahu k výroku o povinnosti odsúdeného nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, dotknutý dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým tento zrušil iba rozhodnutia vydané v rámci odvolacieho konania sťažovateľa v jeho trestnej veci. Závery najvyššieho súdu boli teda založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň postačujúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S ohľadom na uvedené neprichádzalo už do úvahy ani konštatovanie porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017